

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 37

Κυριακή 4 Αυγούστου 1947 Π.Ο.Η.

† ΚΥΡΙΑΚΗ (ΙΑ' Ματθαίου)

**Αδελφοί: Στήκετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15**

Συνδρομαί: Ἑξάμηνος δρχ. 6.000. Ἑτησία 10.000
Ἑξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 2,50—Ἑτησία Δολλ. 4

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: ἰσὺς τὸν Σεβασμώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον
Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον Χαλικοκενδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῶρος

Η ΗΘΙΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ, ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ μέγας, παιδαγωγὸς (ὁ Franke) ἔλεγε «τιμώτερον μία δραχμὴ ζωσῆς πίστεως, ἢ ἑκατὸν λίτραι ἱστορικῆς σοφίας καὶ ἓν σταγόνιον ἀληθοῦς ἀγάπης, ἢ δολόκληρος θάλασσα ἐπιστημονικῶν γνώσεων». Ὁ δὲ φιλόσοφος Rauring ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἡθικῆς ἐπιδράσεως, ἣν ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἡ χριστιανικὴ θρησκεία. «Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, εἶπεν οὗτος, εἶνε προσιδίδων καὶ ζωτικὸς ἅμα καὶ ἐκπολιτιστικὸς παιδαγωγικὸς παράγων. Αὕτη ἀφυστίζει καὶ προάγει τὸν ἐνάρετον βίον, ἀποδεικνύμενον ἐν ἔργοις, ποιεῖ τὸν ἀνθρώπον δικαστὴν ἑαυτοῦ ὑπεύθυνον, καὶ παρέχει ἀντιταξίμια κατὰ τοῦ ὀρθολογισμοῦ. Αὕτη διατηρεῖ ἐν ἐγρηγόρει τὴν μεταφυσικὴν ὁρμὴν τοῦ πνεύματος, τὴν τάσιν πρὸς ἔρευναν καὶ ζήτησιν τῆς ἀληθείας εἰς τὰ μεγάλα προβλήματα, ὡς τὸ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, καὶ τὸ τῆς τύχης τοῦ ἀνθρώπου μετὰ θάνατον.

Μόνον διὰ τῆς θρησκείας δύναται ὁ ἀνθρώπος νὰ λάβῃ ἱκανοποιητικὰ ἀπαιτήσεις διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν του. Ἡ θρησκεία ἐπενεργεῖ, οὐχὶ τόσον ἐπὶ τῆς διανοίας, ὅσον ἐπὶ τῆς καρδίας. Αὕτη καὶ μόνη δημιουργεῖ τὴν ἡθικὴν διέγερσιν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν αὐτοαγάπην, ἥτις καὶ μόνη τελειοποιεῖ καὶ ἡθικοποιεῖ τὸν ἀνθρώπον». Ἀλλ' ἂν αὗται αἱ ἐξωτερικαὶ συνθήκαι καὶ τὰ παιδαγωγικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μέσα, τὰ μαρτυροῦντα τὸν ἐξωτερικὸν πολιτισμόν, δὲν δύνανται, δρῶντα ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκείας, νὰ τελειοποιήσωσι καὶ ἡθικοποιήσωσι τὸν ἀνθρώπον, ὁπόσης ἄρα γε ἡθικῆς βλάβης καὶ ψυχικῆς ἀπωλείας πρόξενον δὲν γίνονται εἰς τὴν κοινωνίαν αἱ ἀντιθρησκευτικαὶ διδασκαλίαι τῶν ἀθέων καὶ αἱ ἀνατρεπτικαὶ θεωρίαι τῶν ὕλιστῶν καὶ τῶν λοιπῶν φυσιολατῶν, αἵτινες ὑποσκάπτουσιν αὐτὰ τὰ θεμέλια, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ ὑπόστασις καὶ ἡ ἀνατομία τοῦ ἀνθρώπου ἀποστολὴ ἐν τῷ κόσμῳ.

Τὸ φθοροποιὸν ἀποτέλεσμα τῶν ὕλιστικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν θεωριῶν τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀχαλινώτου ἀκολασίας καὶ ἐλευθερίας τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ νεγκον ὄντως τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ εὐ-

ρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις, παρ' ὅλας τὰς προόδους, ἃς ἐπραγματοποίησεν εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, ἐχρεωκόπησεν ἀναντιρρήτως εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἡθικῆς, ὁ ὕλισμός καὶ ὁ ἐκλελυμένος αἰσθηματικὸς πολιτισμὸς τῆς Εὐρώπης, καλλιεργῆσας τὴν ἀχαλινώτον ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὑποθάψας τὰ ταπεινὰ ἔνστικτα αὐτοῦ, εἰς τοιοῦτον ἔφθασε τόλμης καὶ ὑπερψίας, ὥστε ἀπεπειράθη νὰ διεισδύσῃ καὶ εἰς τὰ ἄδυτα μυστήρια τῆς θείας οὐσίας καὶ νὰ διασεύῃ αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς θρησκείας, ἐφ' ὧν ἀπ' αἰῶνων ἐδράζεται ἡ ἀληθινὴ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητος καὶ ἡ πραγματικὴ εὐπραγία καὶ εὐτυχία τοῦ κόσμου.

Αἱ νέαι αὗται ὕλιστικαὶ καὶ φυσικαὶ θεωρίαι, ἐπιχειρήσασαι νὰ ἐξηγήσωσι τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας διὰ τῶν μέσων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνθρωπίνου λογικῆς καὶ κρίσεως, καὶ μὴ δυνηθεῖσαι νὰ κατανοήσωσι καὶ ἐξηγήσωσιν αὐτὰ, ἠγωνίσθησαν τὴν θείαν καὶ ὑπερφυσικὴν τῆς θρησκείας ὑπόστασιν. Ἡ δὲ κατ' ἀρχὴν ἀρνήσις τῆς ὑπερφυσικῆς καὶ θείας ἰδιότητος τῆς θρησκείας ἄγει εἰς τὰς σχολίας ἀτραπούς τῆς ἀρνήσεως πάσης πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς δυνάμεως ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οὐδὲν ἐν τῇ φύσει καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει, ἐκτὸς τῆς ὕλης καὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων αὐτῆς.

Ἐπενόηθησαν δὲ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ὕλιστῶν διάφοροι ἰδέαι καὶ διδασκαλίαι, ἃς ἠρῶσθησαν ἐκ τῶν ἀρχαίων ὕλιστικῶν καὶ φιλοσοφικῶν συστημάτων, καὶ ἐκαρῶσκεισαν αὐτάς διὰ τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν νεωτέρων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων ἐλπίσαντες οἱ δέλαιοι ὅτι θὰ καταργήσωσι τὸ κύρος τῆς θρησκείας ἢ αἱ δογματικαὶ διδασκαλίαι ὑπερβαίνουσι πᾶσαν ἐπιστημονικὴν ἔννοιαν καὶ ἀλήθειαν.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι αἱ θεωρίαι αὗται τῶν νέων ἀθέων καὶ ὕλιστῶν, ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον ἐφέλκυσαν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν πίστην οὐ μόνον τοῦ διεφθαρμένου κόσμου, τοῦ δραξαμένου ταύτας ὡς ἄγκυραν σωτηρίας πρὸς καταπνίξιν τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ τινος μερίδος ἐπιστημόνων μὴ πιστευόντων εἰς ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐννοή-

σωσιν ἄτε ἀμοίρων θρησκευτικῶν ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεων. Ὅντως ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ ἀντιλήψεως τὰ συγγράμματα τῶν νεωτέρων ὕλιστῶν καὶ ἀθέων ἀσκοῦσιν οὐκ ὀλίγην ἐπιρροὴν καὶ γοητείαν καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐπιστήμονος διὰ τὸ ἔντεχνον τοῦ λόγου, καὶ τὸ γόητρον τῶν νεωτέρων φυσικῶν ἀνακαλύψεων. Ἀλλ' ὅταν ὅμως τὰ συμπεράσματα τῶν ὕλιστικῶν αὐτῶν θεωριῶν τεθῶσιν εἰς τὴν κωάνην τῆς ἐπιστημονικῆς, καὶ ὑποστῶσι τὴν βάσανον τῆς κριτικῆς, τότε αἱ θεωρίαι αὗται αἱ ὕλιστικαὶ παρίστανται ὡς ἀγάλματα ὠραία μὲν καὶ λαμπρὰ ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν καὶ μορφὴν, ἀλλ' ἐστερημένα πάσης ἐπιστημονικῆς αὐθεντίας καὶ πάσης ζωοπαρόχου δυνάμεως καὶ πνοῆς.

Εἰς τοιοῦτον ἐν γένει συμπέρασμα κατέληξεν ἡ ὕγις καὶ νηφάλως ἐπιστήμη, ἡ ἐπιληφθεῖσα συντόμως τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐμβριτοῦς ἐπιστημονικῆς ἀναιρέσεως τῶν ὕλιστικῶν τούτων δοξασιῶν.

Ἡ ὕγις ἐπιστήμη τῶν νεωτέρων χρόνων, ὁρμηθεῖσα καθαρῶς ἐκ λόγων ἐπιστημονικῶν, ἐπελήφθη τῆς ἐρεῦνης τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φιλοσοφοῦσα ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς υπάρξεως τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ψυχολογοῦσα ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν πνευματικῶν φαινομένων τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, κατέληξεν εἰς τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς πάντων τῶν ἀψύχων καὶ ἐμπύχων ὄντων, καὶ τὸν αἴτιον τῆς σκοπιμότητος καὶ ἀρμονίας αὐτῶν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἐνεργειῶν των. Καθ' ὅσον ἡ θετικὴ ἐπιστήμη, ἐρευνῶσα τοὺς ὁρους καὶ τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς γεννῶνται καὶ ἐξελλίσσονται τὰ διάφορα φυσικὰ φαινόμενα, καὶ ὑπολογίζουσα τὸν χρόνον, τὸν χώρον, τὴν κίνησιν καὶ τὰς λοιπὰς ἰδιότητας αὐτῶν, ἀναλύνει πάντα ταῦτα ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ χωνευτηρῷ καὶ ὅταν εὕρῃ τὴν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν αἰτίων καὶ τῶν αἰτιατῶν, ἐξάγει λογικῶς ἐκ τῆς συγκρίσεως.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

† πρῶην Φλωρίνης ΧΡΙΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν
Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Οὕτω δὲν δύναται νὰ θεωρῶνται, ὅτι ὁμοδογματοῦσιν οἱ χριστιανοὶ μίᾳς καὶ τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας, ὅταν οἱ μὲν ἐκ τούτων ἐορτάζωσιν τὰς ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων, τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ εὐφραίνονται πνευματικῶς, καθ' ὃν χρόνον οἱ δὲ διανύουσιν εἰσέτι τὸ στάδιον τῆς τσαρικοῦς καὶ τῆς μετανοίας, καὶ ἐτοιμάζονται πνευματικῶς διὰ τὸν ἐορτασμόν τῶν μεγάλων τούτων ἐορτῶν τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν. Ἰδοὺ διατί ἡ διάσπασις αὕτη τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ διαίρεσις τῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν ἐορτασμόν τῶν ἐορτῶν ἐπιρραβεῖ τὸ ἐνιαίον τοῦ δόγματος τῆς Μίᾳς, Ἀγίας, Καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διότι μερίζει τὰς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Χριστιανούς κατὰ χρόνον καὶ τρόπον, καὶ κάμνει τὰς μὲν νὰ ἐορτάζωσι καὶ νὰ νηστεύωσι μετὰ τῶν Αἰρετικῶν ἐπ' ἀθετήσει τοῦ (56ου) Κανόνος τῆς ΣΤ. Οἰκουμ. καὶ τοῦ 19ου τῆς ἐν Γάγγρη, τὰς δὲ νὰ ἐορτάζωσι καὶ νὰ νηστεύωσι ἄνευ τῶν ἀδελφῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' ἡ αὐθαίρετος καὶ ἡ μονομερὴς αὕτη μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου δημιουργεῖ καὶ συνεπείας θιγούσας ὡς ἐφθμεν εἰπόντες ἐμμέσως καὶ τὴν χριστιανικὴν ἡθικὴν τῶν πιστῶν.

Διότι αὕτη, χωρίζουσα τοὺς χριστιανούς εἰς τὸν ἐορτασμόν τῶν μεγάλων ἐορτῶν ἀφαιρεῖ, ἀπ' αὐτῶν οὐ μόνον, τὴν ἀμοιβαίαν ἀμιλλαν διὰ τὴν αὐξησιν τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως, ἣν παράγει ἡ συμπροσευχὴ τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδέαν ὅτι πάντες ἔχουσιν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Οὐράνιον Πατέρα τὸν Θεόν, ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Μεσίτην τὸν Χριστόν. ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα τὸ φωτοπάρχορον καὶ ζωοποιόν. Ἡ διάσπασις αὕτη τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ διαίρεσις τῶν χριστιανῶν, ἣν ἐδημοῦργησεν ἡ αὐθαίρετος καὶ μονομερὴς μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἐπιρραβεῖ ἐπὶ τὸ χεῖρον, οὐ μόνον ἀρνητικῶς, ἀλλὰ καὶ θετικῶς καὶ τὴν ἡθικὴν ἀλληλεγγύην καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην τῶν πιστῶν, καθ' ὅσον δημιουργεῖ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν μίαν διαφωνίαν εἰς τὴν σφαῖραν τῶν χριστιανικῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν, καὶ παράγει εἰς τὸ ἡθικὸν ἐπίπεδον τὰς ἀμοιβαίας ἀντεγκλήσεις καὶ ἐριθείας, καὶ τὸν ἀπότοκον τούτων ἐχθρικὸν ἀνταγωνισμόν «ὅπου ζήλος καὶ ἐρίθεια ἐκεῖ ἀναταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα» (Ἰακώβ. 3. 16). Ὅθεν ἐκ πάντων τούτων συνάγεται ὅτι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ αὕτη καινοτομία, οὐ μόνον ἐπὶ πηγενε μίαν σύγχυσιν εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἐπ' ἀθετήσει Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν διατάξεων, δι' ὧν ἐθεσπίσθη καὶ καθιερώθη τὸ Κανονικὸν καὶ λατρευτικὸν σύστημα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διασπάσασα τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ προκαλέσασα τὴν διαίρεσιν τῶν χριστιανῶν, ἐθίξεν ἐμμέσως καὶ αὐτὸ τὸ δόγμα τῆς Μίᾳς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ

Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὴν τὴν χριστιανικὴν ἡθικὴν τῶν πιστῶν.

Διὸ καὶ τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ἐχόμενα στερεῶς τοῦ πατρίου ἐορτολογίου διαμαρτυρήθησαν ἀμέσως διὰ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυροῦ Φωτίου, ὅστις εἰς μίαν μνημειώδη ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον τότε Ἀθηνῶν τὸν ἀοιδίμον Χρυσόστομον χαρακτηρίζει τὴν καινοτομίαν ταύτην, ὡς Δογματικῶς καὶ Κανονικῶς ἀποκρουστέαν, καὶ ζητεῖ τὴν σύγκλησιν μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου, μόνης ἀρμοδίας νὰ δώσῃ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τὴν ἔγκυρον καὶ κανονικὴν λύσιν του.

Ἰδοὺ καὶ τὸ κείμενον αὐτοῦσιον τῆς μνημειώδους ταύτης ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυροῦ Φωτίου. Ἀριθ. 226.

Τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ Χρυσόστομῳ

Προέδρῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας χαίρειν ἐν Χριστῷ τῷ Ἀναστάντι Θεῷ.

Τὰ ἀπὸ δευτέρας μὲν καὶ δεκάτης τοῦ παρελθόντος μηνὸς κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀπεσταλμένα ἡμῖν ἀδελφικά γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τὰ περὶ ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου, μετὰ τῆς δεούσης μὲν καὶ αὐτοὶ ἀνέγνωμεν ἐπιστάσεως, ἐσπεύσαμεν δὲ ἀνακοινώσασθαι αὐτὰ καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς τῶν Ἱεροτάτων Μητροπολιτῶν Χορείᾳ Συνοδικῶς διασκεπτομένων τῇ δεκάτῃ καὶ τετάρτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαρτίου, καθ' ὃν παρεilhάμεν πάτριον ἡμερολόγιον ὅτε πολλῇ τῇ προσοχῇ καὶ φρονίδι, καὶ μετριοπαθείᾳ καὶ φιλαδελφίᾳ ἐμελετήθη τὰ ἐν αὐτοῖς, πάντων καὶ ἐθελόντων καὶ ἀγωνιζομένων πείσαι ἑαυτούς μὴ μόνον κατιδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀσπάσασθαι τὰς ἐν αὐτοῖς γνώμας, εἶγε τῇ ἀληθείᾳ μὴ εὐρεθεῖεν ἀντικείμεναι. Κατὰ τὴν Συνοδικὴν οὖν ἀπόφασιν τὴν οὕτω μεμορφωμένην τότε ἀπαντῶμεν σήμερον τὰ ἑξῆς:

«Ὅτι μὲν οὐδμιαν οὐδαμῶς ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ ἔβλεπεν πόθεν, οὔτε ἀνάγκην, ἀλλ' οὐδ' ἀπλῶς περιστάσεων συνθήκην ἢ φορὰν, ἐπιβάλλουσιν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, τοῦτο καὶ ἡμεῖς παρὰ τῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀλεξανδρέων καὶ οἱ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Σεβασμιώτατοι ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί, οἱ τὰς ἀρχηγόνους καὶ Ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας ἄνα τὴν Ἐφ' ὧν θείᾳ Χάρτι ἐκπροσωποῦντες, ὅτε Πατριάρχης τῆς Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολίας Κύριος Γρηγόριος καὶ ὁ πατήρ καὶ Πρωτοπρεσβύτερος τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης Κύριος Δαμιανός, καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Κύριος Κύριλλος, εἰς τὰ τηλεγραφήματα καὶ τὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀπὸ ἐτους ἡδὴ καὶ ἐπανάληψιν ἀπαντῶντες ἐδήλωσαν ἀποφάσεις καὶ αὐτοὶ στοιχοῦντες Συνοδικαῖς ἐπὶ ρυθμίσει τῶν πραγμάτων, μὴ μόνον εἰρηνικῇ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθείας μὴ ξένῃ, καὶ προτεινόντες καὶ ἀποδεχόμενοι συγκρότησιν Συνόδου πασῶν τῶν Ἀγιωτάτων Ἐκ-

κλησιῶν τοῦ Θεοῦ, μόνης δυναμένης ἀρμοδίως καὶ ὁριστικῶς ἀποφῆνασθαι. Ὅτι δὲ οὐκ ἐν πᾶσιν ἀκριβὴς ὁ ἰσχυρισμός, ὃ ἐν τοῖς γράμμασιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἀναγεγραμμένος καθ' ὃν τάχα «Δογματικῶς τε καὶ Κανονικῶς ἀκώλυτος ἂν εἴη ἡ ὑπ' Αὐτῆς ἀναίτιως ἐπισπευδομένη διόρθωσις» τοῦτο Αὐτῇ βεβαίως μεγάλοις γράμμασι καὶ τρανῇ τῇ φωνῇ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης μόλις μετὰ στίχους δέκα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐκείνου ἰσχυρισμοῦ, ἀποφαινομένη «διόρθωθῆναι δὲ κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον πρὸς ἄρσιν τῆς συγχύσεως τῶν ὀρθοδόξων Λαῶν, σκανδαλιζομένων ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡμερολογίων, καὶ κινδυνεύοντων ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας». Πῶς δὴ ἀγαπητὴ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ Δογματικῶν τε καὶ Κανονικῶν σχέσεων καὶ συνθηκῶν λογισθῆσεται ἡ ἐξῆν ἡ καὶ ἀπλῶς ἀπληλαγμένη διαφορά, ἥσπερ ἐνεκεν ὅλοι λαοὶ σκανδαλιζόμενοι κινδυνεύουσιν ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ τούτων μέντοι κατ' ἀναγκήρυστον βεβαιότητα οὕτως ἐχόντων, ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀγγέλει, ὅτι ἡ «Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οὐκ ἐπ' ἀθετήσει τῶν ὑπὸ τῆς Ἀγίας Οἰκονομικῆς Συνόδου νενομοθετημένων, ἀλλὰ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς προκοπῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον τῶν ὀρθοδόξων προμηθευμένη, ἀπαραιτήτων ἔκρινε μετὰ τὴν συναίεσιν τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς Ἐκκλησίας Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Οὐ κρύπτομεν Μακαριώτατε ἀδελφὲ, ὅτι ἐπὶ τῇ πολλῶν ἐνεκεν ἁδοκίᾳ ταύτῃ ἀγγελία καὶ ἡμεῖς σκληρὰν ἔσχομεν τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῇ Συνόδῳ καὶ ἐγκάρδιος συνέσχε θλίψις τοῦ; Ἱεροτάτους ἀδελφούς, κατιδόντες ὅτι ἄνευ αἰτίας πραγματικῆς κατὰ δὲ τὴν ὁμολογίαν καὶ βεβαίωσιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἄνευ λόγων Δογματικῶν ἢ Κανονικῶν ἀπεκρούσθη ἡ ἀδελφικὴ σύστασις καὶ παράκλησις τεσσάρων Ἀποστολικῶν Θρόνων, ἐξ αἰῶνων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὸν ἀγῶνα βασταζόντων, καὶ μονομερῶς εἰς νόμον Ἐκκλησιαστικοῦ Τύπου ἀνεγενήθη, προτείνεται διόρθωσις καθεστῶτος, ἐν χρήσει τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πάσης, καὶ ἄρα, οὐ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μόνης. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἀντιποίησις τῆς Ἀρχῆς
δὲν ἐφαρμύζεται εἰς τοὺς λειουργούντας
Καθηρημένους Κληρικούς

Ὁ διῃσχυρισμός ὃν ἐπικαλοῦνται οἱ ἐνάγοντες τοὺς παλαιοῦς ἡμερολογίτας Κληρικούς, παντὸς βαθμοῦ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ ἀντιποίσει Ἀρχῆς καὶ ὅστις στηρίζεται ἐπὶ τῆς καθαιρέσεως δὲν εὐσταθεῖ καὶ ἀπὸ Κανονικῆς καὶ ἀπὸ Νομικῆς ἀπόψεως.

Ἀπὸ Κανονικῆς ἀπόψεως. Ἐφ' ὅσον οἱ παλαιοῦς ἡμερολογίται Κληρικοὶ διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνεδήσεως ἐγγράφως ἐδήλωσαν εἰς τὴν τῶς προϊσταμένην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῆν ὅτι διακόπτοντες πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, ἐκκλήσεως τοῦ θρηγγοῦ τῆς ἀκριβοῦς ὀρθοδοξίας συνεπείᾳ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, αὐτοδικαίως οὗτοι μὲν παύουσιν ἐφαρτῶμενοι ἐξ Αὐτῆς. Αὕτη δὲ οὐδὲν δικαίωμα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐξουσίας δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτῶν

ἀποσχισθέντων ἐξ αὐτῆς, οὐχὶ αὐθαίρετως, ἀλλ' ἐκ λόγων θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Τὸ δικαίωμα δὲ ἀποσχίσεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν Κληρικῶν ἀπὸ τῆς Νεοημερολογικῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς διακοπῆς πάσης Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῆς, οὐ μόνον ἐπιτρέπουν ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, καὶ δὴ ὁ Γος τῆς Τρίτης Οἰκουμένης Συνόδου καὶ ὁ 13ος τῆς Α' Β'ας, Διό καὶ ἡ καθάρσις ἢ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας Κληρικούς ἄτε μὴ ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν καὶ δοσιδικίαν Αὐτῆς, οὐδὲν Κανονικὸν κῆρος δύναται νὰ ἔχη ὅχι μόνον ὡς ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ ἀναρμοδίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιβληθεῖσα οὐχὶ ἐκ λόγων κακοδοξίας εἰς τὴν πίστιν ἢ ἐκ λόγων ἡθικῆς παρεκτροπῆς, ἀλλὰ διὰ μόνον τὸ λόγον, διότι δὲν ἠθέλησαν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως δὴν συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἑορτολογικὴν καινοτομίαν τῆς Ἱεραρχίας. Καὶ τοῦτο ἵνα μὴ φανῶσιν ὅσοι ἐπιλήσιμονες τοῦ ὅρκου, ὃν ἔδωκαν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου περὶ τῆς ἀπαρμολύτου τηρήσεως τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀκυρότητος τῆς καθάρσεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν Κληρικῶν, ἡ καθάρσις τοῦτων, καὶ ἂν ἀκόμη φέρῃ τὴν σφραγίδα τῆς ἐγκυρότητος δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις διὰ τὴν μνήσιν ἐπὶ ἀντιποίσει Ἀρχῆς κατ' αὐτῶν ἢ διὰ πάντα Ἱεραρχοῦντα καθηρημένον Κληρικόν, διότι ἡ καθάρσις δὲν ἀφαίρει ἀπὸ τοῦ καθηρημένου τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἱεροῦργεῖν, ἀλλὰ καθιστᾷ ταύτην ἀδρανῆ καὶ ἀνεργήτοιν καὶ γίνεται ὡς ἐξεφράσθησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐπίχεισις τῆς χάριτος καὶ ὅχι ἀπόβυστος.

Καὶ τοῦτο διότι ἡ χάρις κατὰ τὸν Ἀπόστολον εἶνε ἀνεξάλεπτος καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ ἀμεταμέλητα. (Ρωμ. 11 29) Ἀποδείξει δὲ τοῦτο εἶνε ὅτι οἱ καθαρούμενοι Κληρικοί, τυγχάνοντες συνώνυμοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἰρομένης τῆς καθάρσεως, ἐπανερχονται εἰς τὸν οἶκον Ἱερατικὸν βαθμὸν ἄνευ δευτέρας χειροτονίας ἥτις θὰ ἦτο ἀπαραίτητος, ἂν ἐξηλείφετο ἡ χάρις τῆς Ἱερωσύνης διὰ τῆς καθάρσεως. Ὅτι δὲ αἱ πράξεις καὶ τῶν ἐγκύριως καθηρημένων θεωροῦνται καὶ αὐταὶ οὐχὶ ἄκυροι καὶ ὡς ἀντιποίσεις Ἀρχῆς ἀπόδει. Εἰς εἰνε ἡ αἰωνόβιος πράξις τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις μετὰ τὴν ἔρριν ἐρηκαθαρίσεως καὶ τὴν ἀπακατάστασιν τοῦ καθηρημένου ἀναγνωρίζει καὶ τὰς προηγουμένας πράξεις αὐτοῦ ὡς ἐγκύρους καὶ Κανονικάς.

Πρόσφατον παράδειγμα μᾶς δίδει ἡ πράξις τοῦ Οἰκονομικοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου, δι' ἣς ἀρθέντος τοῦ Βουλγαρικοῦ Σχίσματος ἐσχάτως, οἱ μὲν Βούλγαροι Κληρικοί, οἱ χειροτονιθέντες ὑπὸ καθηρημένων Ἀρχιερέων, διαρκούντες τοῦ Σχίσματος, ἀνεγνωρίσθησαν μὲν οἰκονομικῶν βαθμῶν ἄνευ δευτέρας χειροτονίας, αἱ δὲ πράξεις ἃς οὗτοι ἐτέλεσαν ὡς καθηρημένοι ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἔγκυροι καὶ Κανονικοί, χωρὶς αὐταὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι, τυθ' ὅπερ ἔδει ἀπαραίτητως νὰ γίνῃ ἂν αὐταὶ ἦσαν προϊόν ἀντιποίσεως Ἀρχῆς.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις ἡ καθάρσις ἐνὸς κληρικοῦ, εἴτε ἄκυρος καὶ ἀντικανονικῇ, εἴτε εἴνε ἔγκυρος καὶ κανονικῇ, οὐδαμῶς δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις, ἐφ' ἣς δύναται νὰ στηριχθῇ μνήσις ἐπὶ ἀντιποίσει Ἀρχῆς, διότι ἡ πράξις τῆς καθάρσεως εἶνε καθαρὸς Ἐκκλησιαστικῇ ὑπόθεσις. Εἰς δὲ τὰς ἐκκλησιαστικὰς φύσεις ὑποθέσεις οὐδεμίαν ἀρμοδιότητα δύναται νὰ ἔχωσι τὰ πολιτικά. Δικαστήρια πολλὰ δὲ μᾶλλον νὰ καταδικάζωσιν Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς εἰς φυλάκισιν διότι μένουσι πιστοὶ εἰς τὰς Ἱερὰς παραδόσεις καὶ τὸν ὅρκον ὃν ἔδωκαν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν.

Ἀπὸ Νομικῆς ἀπόψεως, ἡ μνήσις τῶν παλαιοημερολογιτῶν Κληρικῶν ἐπὶ ἀντιποίσει Ἀρχῆς ἐπίσης οὐκ ἔρρωται. Διότι ἵνα ὑπάρξῃ ἀντιποίσις Ἀρχῆς

ἀπαιτοῦνται ἀπαραίτητως τὰ ἑξῆς Νομικά ἐρείσματα καὶ στοιχεῖα.

1) Ἀνυπαρξία ἀξιώματος, ὅπερ οἰκειοποιεῖται ἀθερῶς ὁ ἀντιποιοῦμενος ξένος ἀρχῆς.

2) Ὁ ἀντιποιοῦμενος ξένος Ἀρχῆς ἀσχετὸς τὸ ἀντιποιοῦμενον ἀξίωμα ἐν κρυπτῷ καὶ παραβίῳ φοβούμενος μήπως ἀποκαλυφθῇ ὑπὸ τῶν Νομίμων Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν καὶ τιμωρηθῇ.

3) Τὸ ἀντιποιοῦμενον ἀξίωμα ἀσχετὸς ἐν ἀγνοίᾳ ἐκείνων, πρὸς οὓς ἐμφανίζεται ὡς ἀξίωματοχός καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Πολιτείας, εἰς βάρος καὶ πρὸς ζημίαν τῆς ὁποίας ἀσχετὸς τοῦτο κρυφίως.

4) Ὅταν τὸ ἀντιποιοῦμενον ἀξίωμα τὸ ἀσχετὸς πρὸς παραπλάνειαν τῆς κοινωνίας καὶ ἐκμετάλλευσιν αὐτῆς ἢ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς κενοδοξίας τοῦ.

5) Ὅταν ὁ ἀντιποιοῦμενος ξένος Ἀρχῆς ἐπιδικῶν τὸν παρὰνομον χρηματισμόν.

Ἀλλ' ἐκ τῶν στοιχείων τούτων οὐδὲν ὑφίσταται εἰς τὴν μνήσιν πολλῶ μᾶλλον εἰς τὴν καταδίκην τῶν παλαιοημερολογιτῶν Κληρικῶν ἐπὶ ἀντιποίσει ξένος Ἀρχῆς. Διότι οὗτοι χειροτονοῦνται ὑπὸ ὁμοφρόνων Ἀρχιερέων κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀκοῦν τὸ Ἱερατικὸν ἀξίωμα φανερά ἐν δημοσίᾳ λατρείᾳ ἐν γνώσει τῶν πολιτικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Χριστιανῶν, τῶν δεχομένων παρ' αὐτῶν καὶ μόνον τὴν χάριν τῶν Μυστηρίων καὶ τὸν Ἁγιασμόν καὶ τέλος τὸ ἀσχετὸν οὐχὶ πρὸς ἀποπλάνησιν τοῦ ποιμνίου ἀλλὰ πρὸς ἡθικὴν ἐπικουράσιν αὐτοῦ καὶ ἐμμονὴν εἰς τὰς Πατρῶας παραδόσεις καὶ τοῦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑλικῆς ὠφελείας καὶ παρ' ὅλους τοὺς διωγμούς καὶ τὰς κακώσεις ἃς ὑφίστανται ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

ΜΗΤΕΡΑ : Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος ρέπει ἐκ φύσεως εἰς τὴν κοινωνικὴν διοργάνωσιν. Δι' αὐτὸ πολὺ ὀρθὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικὸν ζῶον.

Μία μορφή κοινωνίας καὶ τοῦτ' αὐτὸ τὸ πρῶτον κοινωνικὸν κύταρον εἶναι καὶ ἡ οἰκογένεια. Εἰς αὐτὴν τελεσιουργεῖται τὸ μέγα τῆς δημιουργίας μυστήριον.

Δι' αὐτὸ ἐνωρίτατα ἡ οἰκογένεια περιεβλήθη μὲν θρησκευτικὸν κῆρος καὶ ἀνυψώθη εἰς ἐν ἀπὸ τὰ εὐγενέστατα ἰδανικά τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι δὲ πραγματικῶς δυστυχὴς ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀναπτύσσεται μακρὰν πάσης οἰκογενειακῆς στοργῆς καὶ δὲν ἐδοκίμασε τὴν οἰκογενειακὴν θάλασσαν τοῦ τοιοῦτος εἶναι ξένος πρὸς οὐρανὸν ποτε κοινωνίαν ἀνθρώπων, φέρεται δὲ εἰς τὴν ζωὴν ὡς ἀκριβῶς τὸ κηνυγμένον καὶ ἀγριεμένο ἐλάφι.

Ἡ οἰκογένεια ὅμως ὡς κοινωνικὸς θεσμός ἀποτελεῖ τὸ βασίλειον τῆς γυναικός. Ἡ νεαρά παρθένος ἐξερχομένη τοῦ πατρικοῦ τῆς θαλάμου καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν ἐκλεκτὸν τῆς κατόπιν τῆς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀναλαμβάνει τὴν εὐγενεστέραν ἀποστολὴν εἰς τὸν κόσμον, τὴν ἀποστολὴν τῆς μητρός. Πεπρωκισμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μὲ ἱκανότητα ἐξαιρετικὰ καὶ μεγαλειώδεις, ὅπως τὸ μητρικὸν φίλτρον, ἡ τρυφερά συναισθηματικότης, εἶναι δι' ὅλους τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς.

Αὐτὴ μὲ γλυκίτην καὶ τρυφεράν ἀπαλότητα λικνίζει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τοῦ προσφιλῆς βρέφους τῆς, τὸ ὅποιον ἴσως κάποτε ὁ κόσμος θὰ κληθῇ νὰ θαυμάσῃ ὡς σοφόν, ὡς ἐπιστήμονα, ὡς ποιητὴν.

Αὐτὴ μὲ παλλομένην ἀγωνίαν παραμένει ὁλοκλήρως νοκτάς ἀγρυπνὸς ἄνωθεν τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς τῆς τέκνου. Ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ τὸν οἰνοπότην ἴσως σὺζυγον, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς, πῶς φέρει δὲν φέρει καρτερικῶς ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν τῆς ὥμων τὸ βάρος ἐνὸς δράματος μίαν πολυχρόνιον ἀσθενείαν τοῦ τέκνου τῆς;

Νεάνις 25 ἐτῶν ὥραια καὶ εὐειδεστάτη παρεμorfώθη Ω! ἐσκέφθημεν τὸ τί ὀφείλομεν εἰς μίαν μητέρα!

Ὅταν περιπτυσσόμεθα προσφιλεῖ πρό-

σῶπα, δταν συγκαίρωμεν νεαρὸς ἐπιστήμονας, δταν λαμβάνωμεν τὴν χεῖρα ἐναρέτου κόρης σκεπτόμεθα ὅτι ὁ πρῶτος ἔπαινος, ὁ πρῶτος θαυμασμὸς ἀνήκει εἰς τὸ κεκρυμμένον ἐκείνον γραδίον τὸ ὁποῖον στηρίζομεν ἐπὶ τῆς βακτηρίας τοῦ ἀπέρχεται πρὸς τὰ πασσακίηνα τῆς ζωῆς; Καὶ ὅμως πρὸ αὐτῆς καλούμεθα νὰ σταθῶμεν, αὐτὴν νὰ θαυμάσωμεν. Εἶναι τὸ δένδρον ἐφ' οὗ ἐβλάστησε ὁ νεαρὸς βλαστὸς ὁ πλήρης ἀνθέων!

Δὲν εἶναι ὅμως ἡ μητέρα μόνον ὁ τρυφερός παραστάτης τῶν παιδικῶν μας χρόνων. Δὲν εἶναι ἡ θωπεύουσα τὸ πурεσσον πρόσωπόν μας χάρις. Δὲν εἶναι μόνον ἡ γαλουχίσσα τροφὸς μας. Ἄλλὰ εἶναι πρὸ πάντων ὁ κοινωνικός μας διδάσκαλος ὁ πρῶτος μας καθοδηγητής, ὁ μέγας δημιουργὸς τοῦ χαρακτῆρος μας. Εἰς τὸ δευτέρον αὐτὸ σημεῖον εὐρίσκεται ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς μητρικῆς ἀποστολῆς. Τὸ ὑπομάζιον βρέφος δὲν θηλάζει μόνον τὸ μητρικὸν γάλα ἀπὸ τοὺς μητρικούς του μαστοὺς· οἱ μικροὶ του ὀφθαλμοὶ προσπίπτοντες περιέργως ἐπὶ τοῦ ὑπομειδῶντος μητρικοῦ προσώπου διδασκείται μὲ τρόπον μυστηριώδη καὶ θεῖον τὰς υπερόχους ἀρχὰς τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης. Τὸν μέγαν θησαυρὸν τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης, τὸν ὅποιον θὰ διαθέσῃ τῶσαν ἀφειδῶς εἰς τοὺς πάσχοντας. Ἀσθενεῖς, ἀναπήρους, τὸν ἠντλησε ἀπὸ τὴν μητρικὴν καρδίαν.

Ἡ ἐξάρτησις τοῦ ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγάλην τὸ διδάσκει μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε φωνὴν καὶ τὴν ἐξάρτησιν τοῦ ἀπὸ ἑνα πανάγαθον δημιουργόν, τὸν ὅποιον ἐκπροσωπεῖ αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ μητέρα τοῦ. Αἱ πρῶται λέξεις τὰς ὁποίας ψελλίζει εἶναι θεῖα ἄσματα, ἀντίλαλος ὥραϊος τῆς μητρικῆς φωνῆς εἰς τὴν βρεφικὴν τοῦ καρδίαν.

Ἀλλὰ ὅμως τὸ βρέφος δὲν θὰ παραμείνῃ βρέφος. Θὰ γίνῃ παῖς. Νεανίας ἡ νεανίς. Ἀνὴρ ἢ γυνή. Ἡ ἐξέλιξις δὲ αὐτῆς, τῆς ἀνθρωπίνης ἡλικίας ὑποθάλλει πλείους ὅσους κινδύνους τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον διαδέχεται τὸ σχολεῖον. Τοῦτο ἐν συνεχείᾳ τὸ κοινωνικόν. Εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς θὰ συναντήσῃ φίλους, ἐχθρούς, πονηρευομένους ἀνθρώπους, δηλητηριώδεις ὄψεις. Τὰς ἀπλὰς παιδικὰς πεποιθήσεις θὰ διασαλεύσῃ ἐκ βᾶθρων ὁ μέγας ψυχολογικὸς σάλος. Τὴν παιδικὴν ἀφέλειαν καὶ ἡρεμίαν θὰ διεισδύσῃ ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ νεανικὴ κριτική. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐφηβίας μὲ τὴν ἐμφάνειν ὁρμῶν καὶ συναισθημάτων ἀγνωστων εἰς τὸν παιδικὸν ὀρίζοντα, ἀναπτύσσει εἰς τὸν ἐφηβὸν καὶ τὴν ἐφηβὸν ἕναν ἀγριο ρομαντισμὸν καὶ παρορμὰς τούτους εἰς ἐρεῖνας καὶ ἀναζητήσεις μακρὰν τῆς πατρικῆς στέγης. Τότε εἰς τὸν δρόμον τοῦ νέου ἡ τῆς νέας ἐνεδρεῖ ὁ πλανόδιος διαφωτιστής, ὁ ἀρπάζει τῆς παιδικῆς ἀγνότητος νὰ ὀδηγήσῃ τούτους εἰς τὸς κρημνοὺς καὶ εἰς τὰ βάραθρα τῆς ἀπωλείας.

Εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν καμπὴν ὁ νεαρὸς ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἐνὸς τρυφεροῦ παραστάτου. Ἐάν τὸν εὕρῃ θὰ σωθῇ διὰ βίου. Ἐάν δὲν τὸ εὕρῃ θὰ ἀπωλεσθῇ αἰωνίως. Ὁ ἐκ Θεοῦ ὅμως καὶ φύσεως παραστάτης εἶναι μόνον ἡ μητέρα. Ἀλλὰ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς αὐτῆ τὴν πλέον ἐπικίνδυνον καὶ μοναδικήν, δὲν ἀρκοῦν μόνον τὰ τυφὰ συναισθηματὰ· χρειάζονται ἱκανότητες μοναδικαί. Μία ἀπὸ τοὺς ἐπίπληεις ἀναπτύσσει εἰς τὸν ἐφηβὸν φόβον καὶ τάσιν μυστικῆς δράσεως. Ἀλλὰ καὶ μία γελόια ἀνοχὴ καταρρίπτει τὸ γόητρον εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ νέου. Ἐγκαρτερήσει, ὑπομονὴ καὶ μεγαλοψυχία πρέπει νὰ εἶναι τὰ βασικά προσόντα ἐν συνέχειᾳ ἀξιοπρεπῆς ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τῶν συναναστορφῶν καὶ τῆς ὅλης πορείας τοῦ νέου. Ἡ συμελετώσα φίλη ἢ τὸ μαθητικὸν πάρτυ πῶς εὐγενεῖς ψυχὰς δὲν κατέστρεψε; διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων εὐθύνεται ἀκεραίως ἡ μητέρα, διότι ἐνεπιτεθῆναι τὴν κόρην τῆς ἢ τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὰς ἀξιοπρεπεῖς αὐτὰς φωλεὰς τῶν λύκων;

Ἡ μητέρα πρέπει νὰ εἶναι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἐτοιμὴ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀναριθ-

μήτους άπορίας που προέρχονται από την φυσιολογική ανάπτυξη του φύλλου και τας άλλας τόσας που προέρχονται από την αντίληψιν των κοινωνικών αντιθέσεων.

Η μητέρα πρέπει να έχει την δύναμιν να καυτηρήσει ελαττώματα άτελειας με άντικειμενικήν ψυχρότητα, χωρίς φυσικά να προσβάλλη και δι' εμπροσθεν άλλων κατὰ τρόπον χονδροειδή την νεανικήν εύθειαν. Πρέπει ωσαύτως να μη κολακεύη ούδέποτε κατὰ τρόπον γελοίων τὰ επιφανειακά ή βαθέα προσόντα, διότι με τόν τρόπον αυτόν δίδει πλουσίαν τροφήν εις τόν αντικειμενικόν πάθος του έγωϊσμού.

Οφείλει τέλος αυτή να είναι ή μοναδική φίλη ή διερευνώσα μετά σπουδής εις φιλικάς συζητήσεις όλον τόν ψυχικόν βάθος του τέκνου της, και δίδουσα τας αναλόγους κατευθύνσεις. Βαρειά ή άποστολή αλλά και εύγενεστάτη. Μη ιδρύετε σχολάς, μη δαπανάτε χρήματα διά διδασκλήρια. Έπιθυμείτε κοινωνίαν χρηστήν; άναδείξατε χριστιανάς μητέρας.

Είναι σχεδόν άνευ εξαίρεσεως ό κανών ότι αξιόλογοι κοινωνικοί παράγοντες εύεργετήσαντες την ανθρωπότητα διά της εργασίας των, ήσαν δημιουργήματα της μητρικής θυσίας. Άλλά διά να δυναθώ να φέρη τοιαύτα άποτελέσματα ή μητρική προσπάθεια πρέπει να έξασκήση μυστηριώδη αυθεντία επί του τέκνου της, τοτό και πάλιν είναι καρπός ολοκληρωτικής θυσίας. Αφ' ής συλληφθή ό εύλογημένος καρπός της μητρικής κοιλίας μέχρις ότου παροδώση αυτή εις την κοινωνίαν ένα έργατήν, σκοπός πλέον της μητρός είναι τό παιδί της.

Δι' αυτήν κόσμος, διασκεδάσεις, άνεις είναι τό παιδί. Είναι πραγματικώς άθανάτον τό παράδειγμα της Σπαρτιάτιδος έκελής (εις την προχριστιανικήν κοινωνίαν) ήτις κληθείσα υπό μιας φιλαρέσκου Αθηναίας να επιδείξη τους θησαυρούς της, έπέδειξε με δεικνολογημένην υπερήφανίαν τους δυο εύρωστους νεανίας της. Όταν προσπαθή να συνδιάση και διασκεδάσεις και άνεις και άπολαύσεις με τό μητρικόν καθήκον τό άποτέλεσμα θά είναι μία μεγάλη άποτυχία. Η χριστιανική, πιστις καυχάται ότι δημιουργεί μητέρας. Και πράγματι εάν όλόκληρος ό κόσμος θαυμάζει έναν Χρυσόστομον πρέπει να γνωρίζη ότι δεν θά υπήρχε Χρυσόστομος εάν δεν υπήρχε Άνθοδσα. Αυτή χειρεύσασα εις ήλικίαν 20 έτών ήρνήθη πλέον τό παν χάριν του Ιωάννου. Τό άποτέλεσμα όμως της Ισοβίου αυτής θυσίας: εύεργεσία διά την κοινωνίαν, θαυμασμός διά την Άνθοδσαν.

Είναι άγών και δι' άγών τιτάνιος ή μητρική προσπάθεια. Άγών όμως ό όποιος θριαμβεύει πάντοτε. Τό παιδί δεν ζή διαρκώς υπό τό μητρικόν περιβάλλον έρχεται εις έπαφήν με την κοινωνίαν τότε αι ασχραϊ κοινωνικά συνήθειαι άπειλοδν να συντρίψουν τό έργον της μητρός. Ποία άπογοιτεύσεις, ποία όδυν δια την μητρικήν καρδίαν! όταν αυτή βλέπη ότι τό παιδί αρχίζει να έπηρεάζεται από τας κοινωνικάς συνήθειας; Πρέπει να άποκάμη; Όχι ό άγών είναι άγών.

Η Μόνικα μέχρι 10 έτών είχε κερδίσει τόν Αύγουστίνον. Μετά όμως τόν παρέσυρε τό έκκλυτον περιβάλλον της Καρχηδόνας. Νύκτας ήγρύπνει αναμένουσα τόν Αύγουστίνον να έπιστρέψη από τὰ κέντρα της διαφθοράς. "Ηρχετο τετραυματισμένος από τόν όϊνον και τὰς ήδονάς. Η κολουθείτο ένίοτε από τόπτους γυναικας και σατύρους. Δέν έζηντλιετο όμως ή ύπομονή της. Εύρισκε δύναμιν και τόν ήσπάζετο εις τό μέτωπον, τό όποιον προηγούμενος κατεμάλωναν πορνικά φιλήματα. Προσηύχετο. Συμβούλευε. Τόν παρηκολούθει. Έγκαταλείπει ό Αύγουστίνος την Καρχηδόνα και μεταβαίνει εις τό κέντρον της διαφθοράς εις την Ρώμην. Όποθεν του τρέχει και ή Μόνικα κρατούσα και τόν καρπόν των νυκτερινών όργίων του Αύγουστίνου, τόν Αδεοδάτον. Νέαι θλίψεις, νέαι όδύναι. Δέν έγκαταλείπει όμως ή ήρώς. Εις τό τέλος θρίαμβος. Νίκη Ό Αύγουστίνος άναγεννάται από τὰ μητρικά δάκρυα και την κόπωσην και ή Έκκλησία

άπέκτησε έναν διάσημον πατέρα.

Τέλος ό έπίλογος της όλης μητρικής προσπάθειας πρέπει να είναι μετριοφροσύνη διότι δέν έκανε παρά μόνον τό καθήκον της. Και αι μεγάλαι μητέρες άπολαμβάνουν τους καρπούς των με μίαν όπλην ψυχικήν ήρεμίαν. Δέν έπαίρονται από τό άξίωμα του υιού των, ούτε κομπάζουν διά τας άρετάς της θυγατρός των, διότι γνωρίζουν ότι ό έχθρος είναι πλησίον. Έντύπωσιν προύξένησε εις τόν γράφοντα ή άκρα μετριοφροσύνη της μητρός ένός Μεγάλου Τρούμαν. Αυτή κατά την είδησιν της έφημερίδος. «Η μετριοφροσύνη της ήτο άνταξία της σεμνότητος της. Και μετά την άνοδον του υιού της εις τό ύπατον άξίωμα του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, ή Μάρθα Τρούμαν παρέμεινε εις μικρόν έξώλιον Ινδικόν οίκημα εις τό Γερανβιού του Μισσούρι» (Καθημερινή Κυριακή 27 Ιουλίου 1947).

Και τώρα άς σκεφθώμεν όλίγον πρακτικά. Έφ' όσον ή μητέρα είναι έκ φύσεως και θέσεως ό ύπ' άρθ. 1 κοινωνικός παράγων, ή Έκκλησία ή άποκλειστικώς ένδιαφερομένη διά την ανθρωπίνην εύτυχίαν, όφείλει να άναδείξη μητέρας. Να διδάξη να έπιστήση την προσοχήν εις άς ήδη ύπαρχούσας, να βοηθήση αυτάς διά των κατηχητικών σχολείων. Να έμπνεύση τό Ιερόν ιδεώδες της μητρότητος εις τας νεάνιδας. Να πείση πρό παντός, αυτάς, ότι ή χριστιανή μητέρα, μόνον από τους κόλπους της Έκκλησίας έξέρχεται και υπό την στέγην αυτής εργάζεται. Να άποτρέψη αυτάς να άκολουθήσουν τόν πρώτον τυχόντα επί θυσία τώσων και τώσων εύγενών Ιδανικών.

Να τονισθή ή εύθύνη της μητρός έναντι του τέκνου της. Έναντι της Έκκλησίας έναντι της κοινωνίας και πρό παντός έναντι του Θεού εις τόν όποιον θα πρέπει να εΐχη κατά την Δευτέραν παρουσίαν, έναγκαλίζομενη τα τέκνα της, «Ιδού έγώ και τα παιδιά ά μοι έδωκας Κυρίες».

Τέλος να διασαφισθή ότι ή καλή μητέρα είναι συνέπεια εύσεβούς και έναρέτου βίου, μακράν των συνήθων ήδονών και τέρψεων αι όποiai κατεργάζονται μόνον κοινωνικά ράκη και ψυχικά ναυάγια.

Και τό μέγα τοτό έργον έχουν τα έκκλησιαστικά κατηχητικά σχολεία.

ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ ΜΟΥ

ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΕΛΗ ΜΟΥ

Καθ' ήν στιγμήν τό περιοδικόν μας εύρισκετο εις τό πιεστήριον, έλήφθη έκ Χίου τηλεγράφημα άναγγέλον σειράν άνελευθέρων και πιστικών μέτρων εις βάρος των έκεί άδελφών μας έκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Χίου κ. Παντελεήμονος.

Εβγε του! Όλος του ό άρχιερατικός όργανός έκδηλοῦται εις την προσπάθειαν καταπίσεως της θρησκευτικής συνειδήσεως. Αυτά έξέμαθε εις της Θεολογικήν Σχολήν! Αυτόν τόν όρκον έδωσε. Αυτήν την τιμήν έζήλωσε! Τιμήν δεσμώτου και τυράννου. Άλλά πολύ ήσυχολήσμεν με την πεφωτισμένην προσωπικότητα την πλήρη θριάμβον έν Μέση Ανατολή και άλλων! Η «Φωνή της Όρθοδοξίας» άπευθύνεται τώρα εις τὰ τέκνα της Έκκλησίας και καλεί αυτά όπως εύρίσκονται εις τας έπάλξεις, διότι ό άγών είναι άγών. Ας έγκαταλείψωμεν τους πολλούς λόγους και τας άπο βηματίας ύποσχέσεις και άς οργανώσωμεν τας δυνάμεις μας προκειμένου να περιφρουρήσωμεν τόν τιμαλφέστατον της Όρθοδοξίας θησαυρόν. Καιρός να θυσιάσωμεν να πάντα διά την Όρθοδοξίαν την όποιαν πρέπει να θεωρώμεν μετά φόβου και σεβασμού ένθυμούμενοι τούς ποταμούς τών αιμάτων και όχι στίβον προσαπικών φιλοδοξιών και πεισμάτων.

Πολλοί Παντελίδες ένεδρεύουν. Ας προσέχωμεν.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου :

ΓΕΩΡΓ. ΣΕΡΜΠΙΝΗΣ—Θεμιστοκλέους 33

«ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ»

Έπιστρέφοντες από μίαν ώραιολάτην έκδρομήν εις τό Μπάφι με μερικά παιδιά των Κατηχητικών σχολείων, τό μάτι μας έπεσε σε μιά άσυνήθη για την εποχήν μας έπιγραφήν: «Αγαπάτε Άλλήλους» Άλήθεια! κουρασθήκαμε πλέον να διαβάζουμε στους τοίχους τὰ ποιικιλόνυμα και ποιικιλόχρωμα έκείνα συνθήματα, που σκοπός τους είναι ή προτροπή του ανθρώπου για τό έγκλημα, την καταστροφή, τὰ έρεπια. Γι' αυτό στο αντίκρισμα του ώραιου αυτού συνθήματος ένθουσιαστήκαμε και χωρίς να τό θέλουμε δραματισθήκαμε ένα κόσμο εύτυχισμένο, μονιασμένο, ειρηνικό, χαρούμενο. Ένα κόσμο που προέχεται από την χριστιανική πίστι και μόνο που δέν έχει καμιά σχέση, με τό ψειδος, την χυδαίονη και την άποκρισία που βασιλεύουν.

Μα για να γίνει αυτός ό κόσμος χρειάζεται θυσία, έξορμησης έκστρε χριστιανική δαγάνωσις. Μπορεί να ει.αι δύσκολο τό έργο όχι όμως αδύνατο. Ένα στάδιο της έξορμήσεως αυτής είναι και τό κήρυγμα της αγάπης σαν άρχή που πρέπει να διέπη τας σχέσεις μας σαν τρόπος με τόν όποιον πρέπει να ουνθμίζουμε τίς διαφορές μας πρό παντός όμως σαν ζωή. Τό κήρυγμα του όμιλητού, τό δημοσίευμα του χριστιανικού φύλλου δέν πρέπει πια να έχει τόν ξερό θεωρητικό χαρακτήρα. Μα πρέπει να ηγηγείτο από την πράξη και να άποβλέπη εις αυτήν. Την αγάπη την ζή κανεις όπως την ζήσαμε και όσοι πήγα με στο Μοναστηράκι του Πατρός Θεοκλήτου, για την όποιαν δώσουμε περιγραφή στο έρχόμενο φύλλο.

Πρός τό παρόν ή ώραία πρωτοβουλία της Ο.Χ.Ε.Ν. με τό επιτυχές σύνθημά της «Αγαπάτε Άλλήλους» άς μάς έμπνεύση την ιδέα της χριστιανικής διαφώσεως και με τὰ συνθήματα άκόμη που τόσο ψυχολογικά έπιδρούν στο κόσμο.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Την προσεχή, τρίτην 6)19 Αυγούστου έορτήν της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, πανηγυρίζει ό ένιαθθα και εις θέσιν Κυψέλην τέρμα όδοϋ Σκύρου, Ιερός Ναός της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος έν τώ όποιω θέλει αφ' έσπέρας ψαλή ό Μέγας Έσπερινός και την πρωΐαν ή Ιερά Ακολουθία μετ' άρτοκλασίας και ή θεία Λειτουργία εις ήν θά Ιεουργήση ό Άγιος Πρόεδρος της Ιεράς ήμών Συνόδου.

Την μεταπροσεχή Πέμπτην 15)28 Αυγούστου έ. έ. έορτήν της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, πανηγυρίζουν :

1) Ό έν Πειραιεί και εις θέσιν Ταμπούρια φερώνυμος Ιερός Ναός. Αφ' έσπέρας της παραμονής θέλει ψαλή ό Μέγας Έσπερινός την δε έπομένην ή θεία λειτουργία μετ' άρτοκλασίας χοροστατούντος Αρχιερέως.

2) Ό έν τή Ιερά Μονή Αγίας Παρασκευής Μενιδ. δεύτερος Ναός της Κοιμήσεως της Θεοτόκου εις όν θά τελεσθί άγρυπνία.